Вірші для Доні
1974–1984

Колискова
Зорі ховаються, ніченька тане,
Сонечко ясне встає із туману,
Верби вмиваються росами чистими,
Міниться обрій хмарками барвистими.

Все так чудово, все так спокійно,
Всесвіт задумався — ласкаво, мрійно.
"Горя немає, — шепоче зірниця, —
То лише сниться… То лише сниться…"

1974 р.
Снігова баба*
Витала в небі мала сніжинка,
Білокрилесенька янголина.
Серед хурделиці-заметілі
З неба злетіла, в наметі сіла.

Ішло дівчатко ясноoке,
Зліпило сніжку крутобоку.
Упала сніжка з рук дитини,
Та й покотилася в долину.
А по дорозі снігу-снігу
Навертюхалося в тому бігу.
Була сніжинка — тепер бабище,
Пухка потвора, снігомарище.

З вугілля очі, рот і вуха,
Відро помийне для капелюха,
Із моркви ніс, мітла для сміху,
На глум дорослим, малим — на втіху.

Зима лютує, тріщать морози,
У серці баби холодні сльози.
Ночами бабу кличуть зорі
У небо ясне, у даль прозору.

Як з її тілом здолать тяжіння,
Гидкого збутися чортовиння —
Нехай бере собі, хто хоче,
Відро помийне, з вугілля очі, —
А їй би тільки простори ясні,
Кружляння в небі, політ прекрасний!
А я дивлюся, а я сміюся:
— Не плач, бабище, не плач, бабусю!
Засяє сонце, весна прилине,
Тебе підніме у небо синє,
І ввійдеш ти в легку хмарину.
У білокрилу янголину,
Минуть морози, дитячі глуми.
Холодні ночі, похмурі думи.
Тебе чекають простори ясні,
Кружляння в небі, політ прекрасний.

1974 р.

Пісня*

Розцвілася квіточка, розцвілася,
Та багряним полум’ям зайнялася.

Полюбили квіточку буревії,
Розпалили в серці їй пісні-мрії.

Тріпотіла квіточка, пломеніла,
В сонячному промені вся згоріла…

Впало з серця квіточки сім’я-зерня
Поміж темні зарості, поміж терня.

Ой, не спіте, людоньки, ой, не спіте!
Зернятко дрібненькеє віднайдіте!

Бо Весна полум’яна як надійде —
Квіточка багряная вже не зійде…

1975 р.

* * *

Поміж горами хатинка,
Далі — кручі і долинка…
Тихо, тихо
Вечір лиха
В голубе вікно…
Щось мигнуло,
Спалахнуло,
Світиться вікно…
Ніби квітом
Самоцвітом
Світиться воно…

Усміхнулася хатинка.
А в хатиночці — дитинка…
Та розумно
Тиходумно
Дивиться у ніч —
Хтось там ходить,
Вічно бродить,
Не змикає віч,
Розсіває

Зерна в гаю
І відходить пріч…

Йдуть тумани у долинку,
Ніжно пахне материнка…
Поринає в сон дитинка…
Тихо, тихо
Вечір диха
В голубе вікно,
Виглядає
Із безкраю
Ще когось воно —
Хто блукає
В Диво-краї
Вже давно… давно…

25 жовтня 1979 р.
Доня у вікні
У віконце доня
Дивиться мала,
Квіточка-долоня
Тулиться до шкла.
Доки жити буду.
Навіть хай віки —
Знаю — не забуду
Ніжної руки…
Ніби пташенятко,
У віконці ти.
До тієї хатки
Буду вічно йти…
Там моє кохання,
Там мій Диво-Храм…
Зоряне світання
Розквітає там…
З будь-якої долі

Я вернусь туди.
Днями і ночами
Ти мене зажди.
А в таємну днину
Під твоїм вікном
Зацвіте калина
Небувалим сном,
У вікно постука,
там, де ти стоїш, —
і простягне руку:
— Доню, ти не спиш?
То вставай, дитино,
Та виходь надвір,
Я тебе зустріну
Під промінням зір…
Білий цвіт калини —
То моя любов,
Що у цю хатину
Прагнула ізнов,
Що з’єднала в миті
Душі і серця…
Вічно буде жити
Мить свята оця —
У віконці Доня…
Дивний зоре-Храм…
Квіточка-долоня
Шле привіт вікам…

14 березня 1980 р.

* * *

Візьму Доню у долоні,
Обніму — і полечу,
Вдалині, в небеснім лоні
Нову зірку засвічу.

І скажу: — Ти господиня
Цього світу і твори,
Ця планета — повна скриня
Птахів, бджілок і рослин.

Порядкуй же в цій оселі
Так, щоб жоден не страждав,
Щоб усі були веселі
І ніхто не сумував!

Доня пальчиком торкає
Нову голубу Зорю,
І тихенько наслухає
Те, що я їй говорю...

В оченятах — чиста віра,
На вустах — любові знак...
В цього світу — добрий вирій,
Славна доля!
Буде так!

3 квітня 1980 р.

Мама і доня

— Звідки прийшла я, матусю, до тебе?
Де я до того була?
— Сяяла, доню, зіркою в небі,
Квіткою в лузі цвіла.

Мам із татусем тебе нашептали
Трави шовкові в полях,
Нам соловейки тебе наспівали
У придніпровських садах...

Неба глибинність, ніжність ранкова,
Літня гроза, супокій —
Все це впліталось, як в пісеньці слово,
В доні коханій моїй!

В очках у тебе — обшир чудесний,
В дотику — сила вітрів,
В голосі — ніби дзвіночки небесні,
Пташок закоханих спів.

Ми із татусем лише сплітали
Той дивовижний вінок,
Котрий для тебе давно готували
Промені дальніх зірок.

Тож збережи, моя доню ласкава,
Всі ті дарунки в житті.
Світу на радість, людям на славу —
Квітоньки серця святі!..

1 серпня 1980 р

* * *

У думах броджу довкола
Вашої любої хати,
І маю одну лиш волю —
У вікна її заглядати…

Дивлюся на милі лиця,
Торкаюся їх незримо,
І знаю, що це мені сниться,
І сон той проходить мимо…

Та ні! Не проходить — груди
Наповнює зустрічі диво…
Я знаю — розквітне, буде
Омріяна мить щаслива…

10 листопада 1980 р.

* * *

Диво сиве
Йде по ниві…
Я до Дива,
А воно —
Лише видиво
Щасливе —
Місяць світить у вікно…

Прокидаюсь
І караюсь…
Хочу знову
На той лан,
Там, де Диво
Ходить сиве,
Там, де Діва
Уродлива,
Там, де зоряний туман…

Все можливо
Там, де Диво, —
І політ,
І зореліт…
Уродлива
Кличе Діва,
Сиве-сиве
Кличе Диво
У новий казковий світ…

Нитку сну
Мережану
Я підтримую, пряду,
На чарівному лану,
Моя Діво,
Любе Диво,
Поспішаю, вже іду…
Я знайду тебе, знайду!

1 січня 1981р.

Сон

Біля чудо-хатки, біля тих вікон
Розцвіте фіалково легендарний сон…
Хай тобі він шепче у весняні дні:
Я спішу до тебе наяву і в сні.
Промайне розлука, як єдина мить,
Хай лише у серці Сон-трава горить…

2 березня 1981р.

Метелик

— Метелик! Летиш ти куди?
— Не знаю я слова такого,
Я вдома усюди, завжди,
Для мене всі миті — обнова!

То вічність і мить — то одне,
Бо є, і було, і грядуще
В обіймах тримає мене,
У пестощах промінносущих…

— Метелику! Віснику миті!
Чи можна до тебе в політ?
— Як станеш із радістю злитий,
Тоді мій відкриється світ…

Бо Радість — то любощі гри,
Без простору, часу і цілі,
Дарунки Святої Гори,
Що світові незрозумілі…

5 травня 1981 р.

Щедрівка

І дорослих, і малечу
Привітати хочу знов я:
Добрий Вечір! Щедрий Вечір!
Добрим людям на здоров’я!

Засіваю щире зерня
На усі рясні усюди,
Щастя й радість хай повернуть
В хату всім на світі людям.

Хай радіють разом з нами
Кожна квітка, кожна зірка,
Хай не прийде навіть снами
Те, що в серці зріє гірко!

Хай душа прошепче речі,
Тихі, без багатослов’я:
Добрий Вечір! Щедрий Вечір!
Добрим людям на здоров’я!

13 січня 1982 р.

Хмаринка

— Слухай, Хмарино
Моя білокрила,
Дай мені легкості,
Моці і сили.

Хочу полинути
Вслід за тобою,
Весело гратися
З хмарок юрбою.

— Дівчинко люба,
Дівчинко мила,
Треба для цього
Не моці і сили, —

Треба безжурності
І забування,
Треба безжальності
До розлучання,

Бо якщо спогад
В серденько вколе,
Знову впадеш ти
З неба додолу…

20 липня 1981р.

* * *

Небо, як нива,*
Зорі, мов зерна,
Радує дивом
Простір химерний…
Що там, в безодні,
Всіяній чудом?
Все, що завгодно,
Стукає в грудях.
Стукає серце
В ребра темниці,
Ніби відерце

В диво-криниці.
Вирватись хоче
В ирій далекий,
В буряні ночі,
В зоряний клекіт.
Так воно й буде.
Так воно й сниться!
Землю розбудить
Казка-зірниця…

1 березня 1984 р.